

Sygn. akt I C 1037/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

30 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Hanna Świdarska

Protokolant: stażysta Paulina Jandula

po rozpoznaniu 30 stycznia 2020 roku w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa F. Bank p.l.c. z siedzibą w G.

przeciwko M. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej M. B. na rzecz powoda F. Bank p.l.c. z siedzibą w G. kwotę 3.164,12 zł (trzy tysiące sto sześćdziesiąt cztery złote i dwanaście groszy) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 21 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanej M. B. na rzecz powoda F. Bank p.l.c. z siedzibą w G. kwotę 957 zł (dziewięćset pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1037/19

UZASADNIENIE

Pozwem z 31 maja 2019 roku skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin -Zachód w Lublinie w postępowaniu elektronicznym powód F. Bank p.l.c. z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanej M. B. kwoty 3.162,12 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 20 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty (pozew – k. 5-7).

13 czerwca 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty (nakaz zapłaty k. 8).

16 lipca 2019 roku do Sądu wpłynął sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości (sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 9-10).

Postanowieniem z 22 lipca 2019 roku sprawa została przekazana tutejszemu sądowi (postanowienie – k. 12v).

Zarządzeniem z 4 października 2018 roku Sąd wezwał pozwaną do uzupełnienia sprzeciwu poprzez zgłoszenie wszelkich zarzutów, twierdzeń, okoliczności faktycznych i dowodów – w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia wezwania pod rygorem ich dalszego pominięcia jako spóźnionych (zarządzenie k. 42).

W odpowiedzi na zobowiązanie pozwana wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu pozwana podniosła szereg zarzutów, w tym w szczególności nieistnienie dochodzonego roszczenia, brak wymagalności, nieudowodnienie co

do zasady i wysokości, nieważność postanowień umownych i ich niezgodność z zasadami współzycia społecznego (sprzeciw – k. 48-54).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

13 marca 2017 roku M. B. zawarła z F. Bank p.l.c. z siedzibą w G. umowę pożyczki nr (...). Bank na wniosek pożyczkobiorcy udzielił jej pożyczki na okres 720 dni w wysokości 4500 zł. Całkowita kwota do zapłaty wyniosła 8.607,32 zł, która obejmowała: kapitał pożyczki – 4.500 zł; opłatę z tytułu uruchomienia pożyczki – 390 zł, opłatę administracyjną – 3.120 zł oraz odsetki umowne. Pożyczka miała być spłacana po 358,64 zł miesięcznie (umowa – 25-29).

Umowa została zawarta na odległość i potwierdzona wysłaniem przez pozwaną wiadomości sms o treści „KASA tak” (wiadomość sms – k. 34).

Powód wypłacił pozwanej kwotę 4.500 zł (potwierdzenie transakcji – k. 35).

Pismem z 7 czerwca 2018 roku, nadanym do pozwanej 8 czerwca 2018 roku powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki nr (...) (wypowiedzenie – k. 36, potwierdzenie nadania – k. 37).

Pismem z 20 sierpnia 2018 roku powód poinformował pozwaną o rozwiązaniu umowy (pismo – k. 38).

Pismem z 25 lutego 2019 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 3.164,12 zł (pism – k. 39).

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo jest zasadne w całości.

Pod względem prawnym umowa pożyczki zawarta przez strony stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2019 roku, poz.1083). Zgodnie bowiem z art. 3 tej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Jak stanowi art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy, za umowę o kredyt konsumencki uważa się umowę pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy.

Oceniając sprawę w tym ujęciu wypada zauważyć, że zawarta pomiędzy stronami umowa odpowiadała powyższym regulacjom. Umowa ta nakładała na pozwaną przede wszystkim obowiązek zwrotu kwoty udzielonej pożyczki.

Niezasadny jest zarzut pozwanej o nieistnieniu dochodzonego roszczenia skoro powód przedstawił umowę łączącą strony oraz potwierdzenie akceptacji tych warunków przez pozwaną.

Roszczenie to jest też wymagalne skoro powód przedstawił wypowiedzenie umowy i dowód nadania tego pisma do pozwanej.

Pozwana nie wykazała przy tym, że dokonała spłaty zobowiązania w większym zakresie niż podał powód, choć to na niej ciążyła powinność wykazania tej okoliczności (art. 6 kc, art. 232 kpc).

Powód był uprawniony obciążyć pozwaną także kosztami okołokredytowymi oraz naliczać oprocentowanie od kwoty niezwróconego kapitału po wypowiedzeniu umowy.

Pozwana ponadto powołała się w zarzutach na abuzywność części postanowień umownych.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając

jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Przepis art. 385¹ kc i art. 385² oraz 385³ kc określają materialnoprawne przesłanki ochrony konsumentów przed niedozwolonymi postanowieniami umownymi. Są one rozpatrywane bądź w ramach kontroli incydentalnej, a więc podczas rozpoznawania sprawy dotyczącej konkretnego stosunku obligacyjnego, ale także w ramach kontroli abstrakcyjnej prowadzonej zgodnie z zasadami przewidzianymi w art. 479³⁶ – 479⁴⁵ kpc. W przypadku kontroli incydentalnej, która polega na badaniu treści postanowień konkretnej umowy, gdy posłużono się wzorcem umowy, badanie to sprowadza się do analizy treści postanowień wzorca i może prowadzić do stwierdzenia bezskuteczności konkretnego postanowienia na podstawie art. 385¹ kc. Przepis ten jako kryterium oceny decydującym o uznaniu danej klauzuli za niedozwoloną wprowadza kształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Mając na względzie powyższe Sąd Rejonowy dokonał kontroli postanowień zawartych we wzorcu umowy pożyczki pod kątem art. 385¹ kc i nast. Nie ulega przy tym wątpliwości, że pozwana jest w omawianym stosunku obligacyjnym konsumentem, a powód przedsiębiorcą stosującym wzorzec umowny. Bez wątpienia również postanowienia umowy dotyczące opłaty za uruchomienie pożyczki i opłaty administracyjnej nie zostały z pozwaną uzgodnione indywidualnie, jak również nie dotyczą głównych świadczeń stron w przypadku umowy pożyczki.

Sąd pierwszej instancji nie podziela natomiast argumentacji pozwanej o abuzywności tych postanowień umownych.

Obowiązujące przepisy prawa nie zabraniają stronom stosunku zobowiązaniowego umawiania się na prowizję, która obok odsetek stanowi wynagrodzenie dla pożyczkodawcy z tytułu udostępnienia pożyczkobiorcy środków finansowych i jest powszechnie stosowana nie tylko przez podmioty oferujące pożyczki krótkoterminowe, ale także instytucje bankowe. Na takiej samej zasadzie dozwolone jest pobieranie od pożyczkobiorców opłat przygotowawczych, czy też za udzielenie pożyczki. Ustalone przez powoda opłaty mieszczą się przy tym w limicie pozaodsetkowych kosztów kredytu przewidzianych art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim.

Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 17 sierpnia 2018 roku w sprawie III Ca 686/18 (opubl. w portalu orzeczeń), z woli ustawodawcy, takie działanie powoda, które przejawia się naliczeniem pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości przewidzianej art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, jest w pełni dopuszczalne. Nie można zatem stwierdzić, że tego rodzaju zastrzeżenia umowne w istocie mają na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych. W sposób zgodny z przepisami prawa wierzyciel naliczył również odsetki kapitałowe oraz odsetki karne od zadłużenia przeterminowanego, przy czym umowa pożyczki jasno wskazywała stopę procentową tychże należności.

Reasumując, powód w należyty sposób wykazał podstawę roszczenia i przedstawił na te okoliczności dowody, pozwana natomiast nie zgłosiła żadnych dowodów pozwalających na obalenie twierdzeń powoda.

Dlatego też, na podstawie art. 720 kc Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyły się: 40 zł tytułem opłaty od pozwu, 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanego, ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U.2015 r., poz. 1800) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Skoro pozwana przegrała sprawę w całości to winna zwrócić powyższe koszty powodowi.